

Ontmoeting met de Andere - (Koffie in de Kerk - 29 mei 2011)

Ik heb in mijn leven "de broeder" een belangrijke plaats gegeven als de weg naar God want God wijst iedere mens die Hem zoekt een eigen manier, een eigen weg aan om Hem te vinden.

Ook ik heb deze weg gevonden en dit tijdens de viering van mijn H. Vormsel waar ik de kracht ervoer van de H. Geest die met mij op zoek ging naar Hem zoals de Emmaüsgangers op zoek waren en Jezus herkend hebben. Het kwam als een geschenk, als een momentopname in mijn leven, dat mijn leven meer gestalte gaf aan mijn manier van zijn "om te leven voor de ander", de ander te beminnen zoals God ons bemint door ons helemaal één te maken met de broeder.

Vanaf toen wist ik het zeker, ik wilde het spoor van Jezus volgen. Na enige tijd kwam ik in contact met de jongerenkerk, een gemeenschap van jongeren die God een plaats gegeven hadden in hun leven. Ik ontdekte in hen dat het leven met God heel eenvoudig kon zijn via het samen bidden, het samen begrijpen van het evangelie en het delen van onze levenservaringen.

De tijd kwam eraan dat ik keuzes moest maken, niet alleen op schoolvlak maar ook voor het leven, ik begon me vragen te stellen, wat is de Wil van God nu voor mij? Zou ik huwen of in het klooster gaan? Het was een periode dat ik Hem niet meer voelde, Hij er niet meer was, ...maar toch bleef ik vol vertrouwen verder zoeken en begreep dat het huwelijk mijn roeping was. Maar niet zomaar, want al vlug beseften Johnny en ik dat er iets ontbrak, namelijk het leven met "Jezus in ons midden". We bleven vol vertrouwen verder zoeken en ontdekten op zeker moment de Focolarebeweging. Het was een groepje mensen zoals de eerste Christenen, die samen kwamen rond het Woord van Jezus en elkaar aanstaken met Zijn vuur door elkaar te beminnen zoals Jezus ons bemint, ook al voelen we het niet. Het is juist op die momenten dat God dicht bij ons is, in ons is.

In ons gezin werd Hij onze leermeester die samen met ons op weg ging, Hij bracht ruimte en een zekere vrijheid in ons leven. Ik had het geschenk ontdekt dat Jezus in ieder van ons is, in elke broeder, arm of rijk, ziek of gezond, sympathiek of antipathiek... Zo werd ik aangetrokken naar plaatsen waar mensen lijden of in nood zijn.

Zo werd ik op zeker moment, na een aantal jaren thuis geweest te zijn voor de opvoeding van onze 4 kinderen, tewerkgesteld als kleuterleidster in een migrantenschool in Borgerhout. Al vlug begreep ik dat ik een open plaats innam van een collega die wachtte op haar benoeming. Dat bracht al snel conflictsituaties teweeg, buiten mijn wil om. Ik stelde me de vraag: "hoe moet ik dat hier oplossen om te kunnen samenwerken" want ze kwam nooit naar me toe, bekeek me zelfs niet en sprak niet tegen me. Ik dacht aan Jezus die ons moment voor moment nieuwe kansen, nieuwe uitdagingen geeft om te beminnen als eerste en de broeder te beminnen als jezelf. Zo probeerde ik met haar te praten over haar situatie en vertrouwde dit toe aan Hem. Ik kon op een gegeven moment niet anders meer doen

dan elke dag voor haar bidden dat er een oplossing kwam, in de diepe overtuiging dat God ook voor haar een oplossing wilde. Na meer dan een jaar kon ze dan toch vast benoemd worden en vertelde ze me dat ze het zelf niet begreep dat ze me nooit aangesproken had. Dit gaf me een grote vrijheid met de zekerheid dat God de mensen nooit in de steek laat, er ook altijd is voor hen, zelfs al voelen we het niet of zien we niets veranderen. Deze verbondenheid tussen mezelf en mijn collega schiep een eenheid, een vriendschap die blijvend is. Het was me, door deze situatie ook duidelijk geworden, dat ik in de naaste niet zomaar een mens moest beminnen, maar Jezus zelf, want Jezus ging achter iedereen schuil, was in iedereen aanwezig.

Door zo te leven, merkte ik dat de naaste voor ons de weg was om God te bereiken. Meer nog, de broeder leek me als een poort waar je doorheen moest om God te ontmoeten.

Een andere ervaring waar God nog sterker in mijn leven gekomen is, was drie jaar geleden waar hij me tegemoet kwam in het lijden van onze familie. Op dat moment was mijn schoonvader gestorven en ook zijn zus binnen hetzelfde uur, in hetzelfde rusthuis. Het was net of mijn schoonvader had zijn zus meegenomen naar God. Wat voorheen niet mogelijk was, werd plots mogelijk. De beide families die weinig of nooit met elkaar in contact kwamen, zochten toenadering met elkaar, het werd een lange zoektocht. Ik ging regelmatig op bezoek bij mijn schoonmoeder maar ook bij onze nonkel. Het was alsof God van me vroeg om blijvend naar hen te gaan om voor hen te zorgen, zoals Maria naar haar nicht Elisabeth ging om te helpen in het huishouden en te delen in de vreugden maar ook in de moeilijke momenten, zelfs in momenten van volledige duisternis. Zo vroeg onze nonkel me op zeker moment of ik zijn kruis mee wilde helpen dragen en heb ik "ja" gezegd zoals Maria aan Jezus. Ik voelde me zoals Simon van Cyrene, die het kruis van Jezus mee ondersteunde tot het einde toe. Vanaf toen heb ik beter begrepen wat het is om, samen gesteund door en met anderen, het lijden op te nemen, en het om te zetten in Liefde om te komen tot Verrijzenis van Jezus in het hart van velen. Het is zeker geen gemakkelijke weg. Of mensen nu gelovig zijn of niet, of van andere godsdiensten, ... het belangrijkste is om te luisteren naar die stem van God in mij en in Zijn wil te blijven moment per moment. Dan wordt alles één Goddelijk avontuur.

Ik eindig met een zin van de heilige Teresia van Avila die zegt:

" Als je God wil vinden is het goed Hem te zoeken daar waar hij woont, in het centrum van je hart."

Marina Verhulst-Van Gansen

mei 2011